

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558873280/facsimile.pdf> (tilgået 26. september 2021)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

let Hanefjer, og han var meget glad ved at maatte bære det store Slagsværd, Erkebispens altid havde med sig paa sine Reiser. Han var ogsaa kommen til Hest og havde hartad været den raskeste Rytter af hele Selskabet. Uagtet den Forstyrrelse i den natlige Rølighed, de Reisendes Indtrædelse i Cellerne nødvendig maatte forårsage, sad gamle Saxo dog saa fordybet i sine Tanker og sin Krønike, at han aldeles ikke bemærkede deres Komme; han vendte nemlig Ryggen mod Døren og mærkede kun, at Lyset paa hans Bog blev ustadigere, da Lampeflammen ved Trækvinden fra Døren og de Reisendes Bevægelse viftede frem og tilbage.

«Seer I, Broder Gunner! – hviskede Andreas – der seer I Manden; det er vist Krøniken, han skriver paa, og vi kunde gjerne rive Klosteret ned over Hovedet paa ham, inden han mærkede, her var Nogen tilstede. Vi kunde nu i al Mag, paa Løbænkken der, lære at kjende Manden ved hans *lubricationes* i Lønkammeret og maaskee høre ham tale høit med sig selv og sine store henfarne Venner, som Abbed Gaufred har sagt mig, han pleier; men det er ikke smukt at belure sin Ven selv paa hans bedste og berømmeligste Gjerning, og vi har heller ingen Tid at miste.»

«Guds Fred, ærværdige Hr. Broder og Ven!» sagde han nu med høj Røst og lagde sin Haand paa Saxos Skulder.

Saxo saae sig om med et roligt, men besynderlig høitideligt Aasyn, som den, der snarere ventede et Besøg fra Aandernes Verden, end Gjester fra Lund, Roskild og Øm. Saasnart han kjendte Erkebispens, blev han glad overtasket. Saa hastig det var ham muligt, fik han Stolen rykket til Side og modtog den kjærlige Erkebispes Favntag med hjertelig Glæde; men da han saae de to fremmede Herrer, og Broder Gunner strax hilsende ham, som hans store Beundrer, der længe havde glædet sig til at see ham, da blev den beskedne Grammaticus heelt undseelig; han bukkede sig statelig nogle Gange og bad de ærede Gjester tage til Takke med hans ringe og tarvelige Leilighed. Saasnart han imidlertid af Erkebispens hørte Gunnars og Henrik Harpestrængs Navne, varc de gode Herrer ham heller ikke længer fremmede; thi om Broder Gunnars ypperlige Talegaver, saavelsom om hans sjeldne Kundskaber i geistlig og verdslig Ret, havde han vel hørt tale, og Mester Harpestræng havde han før seet i Roskild. Af den unge Kants nye Lægebog havde han nylig faaet en Afskrift, som han med Fornøielse havde læst, uden dog at indrette sin Diæt og Levemaade efter de deri givne Regler.